

Ἐκ τῶν ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ π ι κ ρ ὁ ς.
 Ὁ γλυκὺς ἄμα καὶ πικρὸς, δυσάρεστος, κυριολ. καὶ μεταφ., ἐνθ' ἄν.: *Τί θὰ πάρῃ ἡ δεσποινίς; ἐρώτησε μὲ γλυκό-πικρο μεϊδιάμα τὴν νεοφερμένην ὁ τρίτος νέος Π. Νιρβάν., ἐνθ' ἄν.: | Ποίημ.*

*Κ' ἔτσι περ' σσότερα σ' ἀγάπησα,
 ὦ Ἀθήνα, τώρα ποὺ ἔχεις γίνει
 πρὸ σπλαχνικῇ καὶ πρὸ γλυκόπικρῇ
 ἀπ' τὴν ἀνθρώπινην ὁδύνῃ*

Σ. Σκίπ., ἐνθ' ἄν.

*Καὶ κανταρίδες ἔλειπαν· δὲν ἦταν μήτε σκόνες·
 γλυκύπικροι, ξινάλμυροι, δυσώδεις κυκεῶνες*
 Ι. Νερουλ., ἐνθ' ἄν.

γλυκοπίνακο τό, ἀμαρτ. γλυκουπίνακου Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ γ λ υ κ ὁ, οὐδ. τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς οὐς. λαμ-
 βανομένου, καὶ τοῦ οὐς. π ι ν ᾶ κ ι.

Ἀργυροῦν συνήθως μικρὸν πινάκιον, εἰς τὸ ὅποιον τοπο-
 θετοῦνται τὰ κοχλιάρια κατὰ τὴν διὰ τοῦ δίσκου προσφορὰν
 τοῦ γλυκοῦ.

γλυκοπιότης τό, Κ. Παλαμ., Περάσμ. καὶ χαιρετ.,
 49.12 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τοῦ οὐς. π ι ο τ ὁ.

Γλυκὺ ποτὸν ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Σκιάχτρα, φάρμακα, γλυκοπιότης

Κ. Παλαμ., ἐνθ' ἄν.

γλυκόπιότης ἐπίθ. σύνθηθ. γλυκόπιουτους βόρ. ιδιῶμ.
 γλυκόπχιουτους Ἦπ. γλυκόπχιους Μακεδ. (Βλάστ.) γλυ-
 κόποτος Κύπρ. Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Οἶν. Χαλδ.) — Ν.
 Πολίτ., Μελέτ. 2,271 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γλυκὸς καὶ τοῦ π ι ο τ ὁ, οὐδέτ. τοῦ ἐπιθ.
 π ι ο τ ὁ ς. Ὁ τύπ. γ λ υ κ ὁ π ο τ ο ς κατ' ἐπίδρασιν τοῦ
 λογίου οὐς. π ο τ ὁ ν - π ο τ ὁ, ἤδη εἰς Λίβιστρ. καὶ Ρο-
 δάμν. Ν 31-33 (ἐκδ. Lambett, σ. 53).

Ὁ κατὰ τὴν πόσιν γλυκὺς τὴν γεῦσιν σύνθηθ. καὶ Πόντ.
 (Ἄμισ. Κερασ. Οἶν. Χαλδ.): *Γλυκόπιότης κρασί σύνθηθ. Τὸ
 κρασί μου εἶναι γλυκόπιότης καὶ τὸ πίνω μ' ὄρεξῃ Πελοπν.
 (Γαργαλ.) Τοῦ κρασί εἶναι γλυκόπιουτους Στερελλ. (Αἰτωλ.)
 Δὲν εἶναι γλυκόπιουτα οὐλα τὰ γιαιτρικά αὐτόθ. Ἀρέσκει μου
 τὸ κρασί τὸ γλυκόποτον, τὸ μαλακτόμ παραπάνω· πὺν τὸ
 προῦσκον Κύπρ. Ἀπὸ τὸ κρασί γλυκόποτος ἐν Ἄμισ. Γλυ-
 κόποτος νερό Οἶν. Εἶναι γλυκόπιότης, δὲν εἶναι γιὰ μπεκεῖδες
 (ἐνν. τὸ κρασί) Εὐβ. (Βρύς.) Μπορεῖ νὰ μὴ γίνῃ ὅλη ἡ ζά-
 χαρή τους (τῶν κρασιῶν) σπέρτο, καὶ τότε θὰ μείνουν γλυ-
 κόπιότης Κ. Σασινόπ., Κρασ., 171. || Ἄσμ.*

*Νὰ πῆς γλυκόποτος κρασίμ ποὺ πίν-νον οἱ γουμένοι
 Κύπρ.*

*Νὰ πῆς γλυκόποτος κρασίμ σὲ γείαν τοῦ ἀντροῦνον
 αὐτόθ.*

*Τὸ γλυκόπιότης κρασί | τὴν καρδοῦλα μου τὴ στεί
 Πελοπν. (Γαργαλ.) || Ποίημ.*

*Ἐμπρὸς τ' ἄρματα κ' ἔμπρὸς ἄρματοδρομοί,
 κ' ἐτοιμάστε τὸ γλυκόπιότης κρασί*

Κ. Παλαμ., Δωδεκάλ. Γύφτ.², 111.

*Εἶναι γλυκόπιότης κρασί, φέρε χρυσὸ ποτήρι
 καὶ μέθυσε 'ς τῆς δόξης σου τὸ μέγα πανηγύρι*

Ι. Πολέμ., Ἀλάβαστρ., 19. Ἡ σημ. καὶ εἰς Λίβιστρ. καὶ
 Ροδάμν., ἐνθ' ἄν. «εἶχεν ἐκεῖνο χάριταν καὶ αὐτὸ παρηγο-
 ρίαν, | ἐκεῖνο διὰ τὰ δέντρα του, τὰ ἄνθη καὶ τὰς βρύσεις, |
 καὶ αὐτὸ διὰ τὸ καθάριον καὶ τὸ γλυκύποτον του». β) Γλυκὺς,
 ἡδὺς πῶς Μακεδ. (Βλάστ. Θεσσαλον.) Πόντ. (Οἶν. Χαλδ.):
*Γλυκόπχιον κρασί Βλάστ. Γλυκόποτος νερό Οἶν. γ) Μεταφ.,
 ὁ εὐχάριστος, τερπνὸς Γ. Βλαχογιάν., Λόγ. καὶ ἀντίλ., 131:
 Ἐγὼ πιστὸς τῆς θέλησας νὰ μῶν μερίδιο νὰ χω ἀπὸ τὰ
 φίλτρα τὰ γλυκόπιότης τῆς. 2) Ἐπὶ καπνοῦ, ὁ ἐλαφρὸς κατὰ
 τὸ κάπνισμα Λεξ. Μπριγκ.*

γλυκοπίπερος ἐπίθ. Ι. Γρυπάρ., Σκαρὰβ., 45.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὁ ς καὶ τοῦ οὐς. π ι π ε ρ ι.

Ὁ ἔχων γλυκεῖαν γεῦσιν, συγχρόνως ὁμῶς καὶ μίαν κυ-
 στικότητα ὡς ἡ τοῦ π ι π ε ρ ι ο ῦ: Μοῦστος γλυκοπίπερος.

γλυκοπιπιλίζω Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. π ι π ι λ ῖ ζ ω.

Λείγω τι βραδέως καὶ κατὰ τρόπον γλυκύν, ἤτοι προκα-
 λῶν ἀλλὰ καὶ δοκιμάζων αἴσθημα γλυκύτητος, ἡδονῆς:
 Ἄσμ.

*Νὰ 'σουνα μῆλο 'ς τὴ μῆλιν νὰ σ' ἔκοβγα, μικρή μου,
 νὰ σὲ γλυκοπιπιλίζα σὲ ὅλη τὴ ζωὴ μου.*

γλυκοπιπιρίζω Ζάκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. π ι π ι ρ ῖ ζ ω.

Μιμοῦμαι τὴν φωνὴν τῶν πτηνῶν κατὰ τρόπον γλυκύν,
 εὐάρεστον, λέγων π ι π ι.

γλυκοπίσσι τό, Μῆλ. Παξ.

Ἐκ τοῦ Βυζαντ. οὐς. γ λ υ κ ο π ῖ σ σ ι ν, διὰ τὸ ὅπ.
 βλ. Δουκ. εἰς λ.

1) Εἶδος πίσεως Παξ.: Ἄσμ.

*Ἀλλοίμονο ὅπου τὴν ὀδὴν, ὅπου τὴν θωρήσῃ,
 μαυρίζει σὰν ὁ διάολος, ὥσάν τὸ γλυκοπίσσι,*

β) Τὸ μέλαν χροῶμα Παξ. 2) Εἶδος μαύρης καραμέλας Μῆλ.
 Συνών. γ ῖ ᾶ μ π ο λ η.

γλυκοπλένω ἀμαρτ. γλυκοπλένω Ε. Στρατουδ., Κρη-
 τικ. Ἐμπνεύς., 23.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. π λ έ ν ω, παρὰ τὸ
 ὅπ. καὶ π λ έ ν ω.

Μεταφ., πλένω τι κατὰ τρόπον ἀπαλόν, ἥπιον, οἶονεῖ προ-
 καλοῦντα αἴσθημα ἡδονῆς, γλυκύτητος: Ποίημ.

*Γύρω του φντροῦσαν κρῖνοι | καὶ δαφνοῦλες καὶ μυρτιές
 κ' ἡ δροσοῦλα γλυκοπλένει | τίς βαρεῖες λαβωματιές.*

γλυκοπλημμυρίζω Ν. Ἐστ. 24 (1938), 895.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. π λ η μ μ υ ρ ῖ ζ ω.

Μεταφ., πλημμυρῶ διὰ πράγματος προκαλοῦντος οἶονεῖ
 αἴσθημα γλυκύτητος, ἡδονῆς: Ποίημ.

*Ὅσο μὲ τὴν ἀγάπῃ σου μὲ γλυκοπλημμυρίζεις,
 καὶ σὰν ἀχτίδα λάμπει αὐτὴ βαθιά μου,
 δική σου θὰ 'ναι κ' ἡ ψυχὴ μου κ' ἡ καρδιά μου*

γλυκοπνέω Γ. Μαρκορ., Ποιητ. ἔργ., 87 Π. Ζητου-
 νιάτ. εἰς Ἀνθολ. Η. Ἀποστολίδ., 101 — Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. π ν έ ω.

